

**En Sang som
fortæller Ole Nilsen Gjed-
vigs Liv og Død.**

Forfattet af Peder Andreas Petersen Lillevig.

Mel.: Naar min Tid og Stund er forhaand, etc.

Ei sikker er vor Levetid
Som Blomst for Vind vi falde
Saa var og Ole Nilssen blid
En Blomst jeg ham vil kalde
En Dreng begavet ud af Gud
Med lys Forstand som Jesu Brud
Med skjønt Ansigt og Hjerte.

Men Ole ligned Blomst deri
Sin Levetid han nyttet
Til Sjæl og Legem han med Flid
Kundskab og Gavn indhøstet,
Ei blot for sig og sine han
Men kort sagt for hver Omgangsmand
Hans Fryd var dem til Nytte.

Sin Far og Mor han havde kjær
Og var sin Sødskens Glæde
Jeg undres ei de Sorg nu bær
Og for sin Ole græde.
De savne nu sin Blomst saa skjøn
De har jo mist den kjære Søn
Thi sørge de og græde.

Hans Far Nils Johnsen druknede
I Lungens dybe Vande
I sex Aars Alder Ole ser

Sin Moder sorgfuld vandre
Men ak og i den vaade Grav
I Kjølenvand Ole Livet gav
Til Gud sin Sjel og Aande.

Hans Farfar, Far og Farbror med
De fandt sin Død i Havet
Hans meste Slægt den hviler der
Der skulde han og begrades
Hans Moder Gundhild Martha maa
Tidt føle Sorgens Vemods Taar
Hvis Guds-Ords Trøst ei gaves.

Hans Bror Johannes et Aar før
Ved Døden bort er vandret
Min Gud du Sorgens Taarer tør
Trøst Moder hjertet bange
Hun græder for to Sønner kjær
Dog mest for den som kommen er
Blant Fiskene i Vandet.

Paa Oles Dødsdag trode han
At Veiret godt skuld' blive
Da Sneen kom han bad paastand
De vakkert skulde seile
De strax en Klo til Baaden drog
Straxt blev Vindstil og op de drog
I tre Rosser de halsed

Vinden blev stille men se saa kom
Dødsbudet ved en Roske
Som var saa tung og blæste rum
Saa intet kunde stoppe
Brasen blev løs og Skant blev rendt

Baaden gik fuld, Sten var i den
De trør den om for ei at synke.

Ei rent den kantred og straxt dem
Ret bent igjen sig vendte
Og Ole kom i Baaden ind
Og paa sin Frelser tænkte
Min Herre Jesu sagde han
Hvor ser her ud og saa at han
Var sted i Dødens Vaande.

Han havde kun en Mand med sig
John Ole saa han heder
De var en Sjel i dette Liv
Og Venner tro her nede
De ogsaa Sødskensbørn var
Opvoxen paa den samme Gaard
Paa Sø og Land tilsammen.

John vilde ei i Baaden gaa
Da han for sig ei frygtet
Og han sin kjære Ole saa
Afmægtig og betrykket
Men Baaden vilde hvelve sig
Og saa til Ole bleg som Lig;
Til sammen begge raabe.

Men Ole løfted Øine op
Og saa paa John og sagde:
Herre Jesu! Og John gav Raab
Hvelvet sig Baaden lagde
Og John nu ikke mere her
I dette Liv sin Ole ser
Han ned i Dybet falder.

John kom paa Hvelvet, rækker sig
Alt hvad han kan og skuer
Men ser ei mer det kjære Lig
Nu først laa Baaden stille.
To Timers Drev da John saa hen
Han vilde raabe men Søens Vand
For Brystet hos ham satte.

Han sig for Brystet slog da først
Saa fik han Kraft at raabe
I Timer to han raabte hjælp
Saa frelstes han fra Baade
Urolig Baaden mere blev
Da John just Folk til Redning ser
Med Nød han fast sig holder.

Per Nilssen, hed den Mand som John
Tog bort fra Dødens Fare
Med ham han vil til Landet roe
Men John vil først erfare
At rette Baaden og se til
Om Ole maaske findes skul'
Men ak! Han fandtes ikke.

I atten hundrede og Fem
Og Sexti, man skal skrive
Den tiende Dag i Decemb'
En Tirsdag det mon blive
I anden Uge i Advent
Da den Ulykke vorder hendt
Som jeg har her beskrevet.

Men Ole kjær du døde bort

Med Jesu Navn i Munde
Til ham saa tag da din Tilflugt
Da Døden til dig stunder
Det trøster os ret inderlig
Vi tror at Jesus tog dig til sig
Blot for sin Død og Vunder.

Lad Kroppen ligge hvor Gud vil
Du skal staa op af Døde
De himmelske Basuners Spil
Os kalde skal at møde
At se just ham du kaldte paa
Og i hans store Glæde gaa
Og være hos den Søde.

Du finder nu din Gjærnings Løn
Og Frugten af dit Hjerte
Bort store Haab ved Jesu Bøn
Er kjøbt ved Guds Søns Smerte
Paa Naade-Løn det ene er
Om du er nu blandt Englers hær
Gud sine sligt forærte.

Sov nu i Jesu Navn i Ro
Vi Farvel dig nu byde
Vi leve og vi Dø i den Tro
Vi Gjensyns Timen nyde
Din Grav er vaad maaske og vor
Maaske vi drikke samme Skaal
Min Gud lad Sjælen frydes.

Tromsø. G. Kjeldseths Bogtrykkeri.